

Rapport 'Verkeerd uitgeschreven' uit de gemeentelijke administratie en nalaten van het doen van een adresonderzoek

Een onderzoek naar hoe de gemeente heeft gehandeld bij het uitschrijven uit het gemeentelijk register en het niet informeren van betrokkene.

Datum: juli 2021

1. WAT GING ER AAN HET ONDERZOEK VOORAF?

Verzoeker, zijn toenmalige echtgenote en zijn minderjarige dochter (geboren 9 april 2014) stonden ingeschreven in de basisregistratie personen (verder BRP van de gemeente 's-Hertogenbosch. In januari 2019 en met instemming van verzoeker, is de toenmalige echtgenote van verzoeker met hun dochter op vakantie gegaan naar Litouwen. Na een moeizame relatie leek het beiden een goed idee om een korte afkoelingsperiode in te lassen waarin de toenmalige echtgenote samen met het dochtertje haar thuisland zou gaan bezoeken. Niet lang na het vertrek (op 2 februari 2019) heeft de toenmalige echtgenote zich en de dochter per 14 februari 2019 digitaal uit laten schrijven uit de gemeente 's-Hertogenbosch. Verzoeker heeft zelf na wat onderzoek ontdekt dat de wet BRP voorschrijft dat de dochter, de moeder en verzoeker in persoon moesten verschijnen voor deze aangifte. Maar dat heeft de gemeente niet gedaan. Zonder oproep heeft de gemeente de dochter uitgeschreven uit BRP en is verzoeker niet door de gemeente geïnformeerd over het uitschrijven. Verzoeker kreeg de eerste brieven van de zorgverzekeraar waaruit hij kon afleiden dat zijn dochter niet meer was verzekerd en ook niet meer in 's-Hertogenbosch woonde. Verzoeker verwijt de gemeente dat zij geen adresonderzoek heeft uitgevoerd en ook niet de dochter heeft opgeroepen om in persoon te verschijnen, zoals de wet BRP dat voorschrijft. Het doen van een adresonderzoek en het in persoon oproepen, had verzoeker de mogelijkheid gegeven om bezwaar uit te spreken ten opzichte van de uitschrijving van zijn dochter. Verzoeker is van mening dat de gemeente hem deze mogelijkheid heeft ontnomen. De gevolgen door het niet volgen van de juiste procedure door de gemeente zijn enorm voor verzoeker. Hij heeft nooit meteen een tegengeluid kunnen geven in de vorm van een bezwaar, hij ziet zijn dochter niet meer en dat veroorzaakt voor verzoeker veel kosten voor nog te volgen juridische procedures (onder andere advocaatkosten, vliegkosten naar Litouwen, hotelkosten, vertaalkosten). Dit kan verzoeker niet verkroppen, hij heeft niet voldoende middelen om eindeloos te procederen (in het belang van zijn dochter) en verwijt de gemeente dat zij zich niet behoorlijk heeft opgesteld ten opzichte van hem. Was deze fout niet gemaakt, dan waren er eerder in het proces mogelijkheden voor verzoeker om te protesteren en/of bezwaar te maken tegen het voornemen om uit te schrijven.

1.1. De gevolgde interne procedure

De oorspronkelijke klacht bij de gemeente

Op 25 november 2019 heeft verzoeker een klacht ingediend bij de gemeente 's-Hertogenbosch. In zijn klacht stelt verzoeker dat de gemeente een procedurefout heeft gemaakt door de uitschrijving (uit BRP) van de minderjarige dochter van verzoeker te verwerken zonder dat zij, de minderjarige dochter diende te verschijnen op het Stadskantoor. Verzoeker stelt dat hij daardoor niet in de gelegenheid is gesteld om bezwaar te kunnen maken op alles wat nog uit een adresonderzoek zou kunnen volgen.

In de klacht zoals verzoeker deze aan de gemeente heeft aangeboden geeft hij aan:

- a) dat de gemeente een procedurefout heeft gemaakt en daarom de uitschrijving van zijn dochter moet terugdraaien;
- b) dat de gemeente hem tegemoet moet komen in een financiële compensatie voor de door hem gemaakte kosten als gevolg van deze uitschrijving ad. €6420,-
- c) dat voorkomen moet worden dat in de toekomst andere ouders ook geconfronteerd zullen raken met een dergelijke situatie.

De klachtafdoening bij de gemeente (februari 2020)

Voor wat betreft de procedurefout zoals verzoeker deze stelt is de klacht door de gemeente gegrond verklaard. En voor het niet volgen van de juiste handelswijze zijn tijdens een persoonlijk gesprek excuses aangeboden. De uitschrijving van de dochter kan niet teruggedraaid worden. Het terugdraaien van de uitschrijving en het oproepen van moeder en kind, levert uiteindelijk op dat de uitschrijving in BRP gehandhaafd wordt. De feitelijke woonsituatie is namelijk het buitenland.

De gemeente kan verzoeker niet tegemoet komen in een financiële compensatie. De gemeente is van mening dat de onmin die nu speelt een prive-omstandigheid betreft waar de gemeente geen rol in heeft. De gemeente ziet geen causale relatie tussen de juridische procedures die betrekking hebben op de scheiding en de uitschrijving BRP van de dochter.

Ten aanzien van het verzoek om een dergelijke situatie in de toekomst te voorkomen geeft de gemeente aan dat Bureau Burgerzaken de interne procedures (bij uitschrijvingen BRP) per december 2019 heeft aangepast en aangescherpt waardoor dergelijke situaties in de toekomst voorkomen kunnen worden. Niet elke emigratie leidt zonder meer tot uitschrijving uit de BRP. Indien er sprake is van een achterblijvende op een adres of een ouder-kind relatie zal de emigratie onderzocht worden.

1.2. De afhandeling van de klachten en de reactie van verzoeker

Na het afronden van het behandelen van de klachten (door de gemeente in februari 2020) wendde verzoeker zich tot de ombudscommissie. Hij was het met de klachtafhandeling bij de gemeente en de uitkomsten van die klachtbehandeling niet eens.

2. WAT HEEFT DE OMBUDSCOMMISSIE ONDERZOCHT?

2.1. Wat is de klacht van verzoeker bij de ombudscommissie

Verzoeker wil dat de gemeente meer inspanningen verricht dan alleen een excuus aan te bieden en alles in het werk stelt om hem financieel te ondersteunen in het belang van zijn dochter.

In februari 2020 vraagt verzoeker de ombudscommissie, nadat de klacht bij de gemeente is afgehandeld, zijn klacht op te pakken. Door de wijze waarop de gemeente zijn klacht heeft afgehandeld voelde verzoeker zich niet gehoord en/of serieus genomen. Hij heeft het gevoel dat de gemeente niet begrijpt wat de 'fout' voor hem betekende en dat de gemeente te weinig oog heeft gehad voor zijn kant van het verhaal. Verzoeker stelt dat er wel degelijk een causaal verband is tussen de uitschrijving en de gemaakte noodzakelijke juridische kosten. Door het snel en klakkeloos uitschrijven van zijn dochter uit BRP heeft Litouwen (ook snel) zijn dochter in de gemeente aldaar kunnen inschrijven. Hij had geen schijn van kans om aan te geven dat hij het er niet mee eens was.

Als gevolg van het vorenstaand heeft verzoeker nu meer kosten moeten maken. Omdat hij (nu kennelijk sneller) een advocaat moest inschakelen (in verband met de echtscheiding en een rechtszaak die betrekking heeft op het gezag over het kind). En hij heeft vliegbelastingen moeten maken in verband met de verschillende zittingen in Litouwen. Ten tijde van het verblijf in Litouwen heeft verzoeker in hotels verbleven en heeft verzoeker Litouwse documenten moeten vertalen, ook hier heeft hij kosten voor moeten maken. Verzoeker is van mening dat hij deze extra kosten niet had hoeven te maken indien de gemeente meteen de juiste procedure had gevolgd. Ook is verzoeker van mening dat als hij vroeg in het traject bezwaar had kunnen maken tegen de BRP uitschrijving, de rechter in Litouwen naar hem had kunnen luisteren. En wellicht had dan de grief van verzoeker nog impact gemaakt op de rechter. Wat er dan zou kunnen gebeuren is dat zijn dochter niet zomaar in de Litouwse gemeente ingeschreven zou worden. Nu heeft verzoeker zijn verhaal niet kunnen doen en weet hij niet of zijn verhaal invloed zou kunnen hebben op de inschrijving in de Litouwse persoonsregistratie. Dat de gemeente daarna 2 van de 3 door de gemeente in behandeling genomen klachten erkent of een interne procedure aanpast helpt verzoeker niet. Het leed wat deels is veroorzaakt door het volgen van een verkeerde procedure (door de gemeente) kan niet door een excuus opgelost worden, hier is meer voor nodig. Het vertrouwen in de handelswijze van de gemeente is weg.

Verzoeker vindt dat de gemeente niet vanuit coulerie heeft gekeken naar zijn situatie. Een vraag om een financiële compensatie vindt verzoeker dan ook geen onredelijke vraag, helemaal nu de gemeente zelf erkent een fout te hebben gemaakt.

2.2. Het onderzoek van de ombudscommissie

De ombudscommissie verzocht de gemeente in een gesprek om een reactie te geven op de klacht. Verder vroeg de commissie de gemeente haar relevante stukken uit het volledige dossier van verzoeker te verstrekken. De ombudscommissie vroeg onder andere ook aan de gemeente meer informatie te geven over de BRP in relatie tot de inhoudelijke casus. Daarbij werd informatie gevraagd over het onderwerp digitaal uitschrijven, verschijnen in persoon, adresonderzoek, of gezagsinformatie is opgenomen in BRP en over de mogelijkheden om in bezwaar te gaan. Verder vroeg de commissie de gemeente op welke wijze verzoeker is gewezen op eventuele verdere procedurele mogelijkheden gelet op verzoekers wens.

De gemeente heeft de vragen van de ombudscommissie beantwoord. Daarnaast heeft de gemeente relevante stukken ter beschikking gesteld. Op verschillende momenten heeft de ombudscommissie met zowel verzoeker als de gemeente contact gehad. Zo ook tijdens de hoorzitting van 6 juli 2020. Tijdens de zitting werden verzoeker en de gemeente in de gelegenheid gesteld om een nadere toelichting te geven op de klacht.

3. BEVINDINGEN VAN DE OMBUDSCOMMISSIE

Naar aanleiding van de reactie van de gemeente op de gestelde vragen, het dossieronderzoek dat de ombudscommissie heeft verricht en de hoorzitting (op 6 juli 2020) heeft zij een uitgebreid verslag van bevindingen opgesteld. Dit verslag van bevindingen is in juli 2020 aan partijen toegezonden en zij zijn

in de gelegenheid gesteld daarop te reageren. Opmerkingen van verzoeker en de gemeente zijn in het dossier gevoegd.

De gemeente geeft aan dat het verhaal van verzoeker is behandeld als zijnde klacht en tegelijkertijd is het (verzoek tot) financiële component ook meegewogen. Zij geeft aan dat zij tekort is geschoten in het volgen van de juiste procedure, en daarom de klacht van verzoeker op dat punt gegrond heeft verklaard. Dat de omstandigheden van verzoeker zijn situatie schrijnend maken, zoals het verblijf van zijn dochter in het buitenland, de onduidelijkheden ten aanzien van de toekomst, wordt zeker gezien door de gemeente. Er bestaat echter geen causaal verband tussen de niet juist gevolgde handelswijze en de kosten die verzoeker nu moest maken. De gemeente geeft aan dat er geen ruimte bestaat om (financiële) coulance toe te passen en dat er geen grond is om een financiële compensatie toe te kennen. De gemaakte kosten betreffen namelijk extra gemaakte kosten voor een procedure die te maken heeft met een prive-situatie. De gemeente geeft aan dat zij die mogelijkheid wel intern heeft besproken maar dat zij echt geen ruimte ziet voor een coulance betaling.

Hiertoe heeft de gemeente ook verschillende scenario's onderzocht om te bezien welke gevolgen het niet volgen van de juiste handelswijze zou kunnen hebben voor verzoeker. Dit onderzoek is vervolgens in de klachtafhandelingsbrief van februari 2020 uiteengezet. Geen van de scenario's leidt, volgens de gemeente, tot een compensatie omdat er geen relatie bestaat tussen de procedurefout en de door verzoeker gemaakte kosten. Naar aanleiding van het gesprek met de ombudscommissie tijdens de hoorzitting van 6 juli 2020 heeft de gemeente aangegeven een financiële compensatie niet te kunnen honoreren; maar eerder in een ander gesprek toonde de gemeente zich bereidwillig om indien verzoeker alsnog bezwaar wenste te maken tegen de uitschrijving (in het kader van procedurele rechtvaardigheid) hij hierbij ondersteuning zou kunnen krijgen van de gemeente bij het opstellen van het correctieverzoek (verzoek correctie uitschrijving¹).

4. HET OORDEEL VAN DE OMBUDSCOMMISSIE

4.1. Wettelijk kader en beleidsbepalingen

Regelgeving

De tekst van de relevante bepalingen uit de Wet BRP is opgenomen in een bijlage (bijlage 1) bij dit rapport. Deze bijlage maakt deel uit van het rapport.

4.2. Wat vindt de ombudscommissie

De ombudscommissie vindt het belangrijk dat als de gemeente een fout heeft gemaakt, zij bereid is gevolgen te verbinden aan verkeerd gelopen zaken. Dat kan soms in de vorm van een schadevergoeding, en soms op een andere manier. Wat dan van belang is, is te kijken naar wat voor de persoon in kwestie een passende oplossing zou zijn. In dit geval heeft verzoeker om een financiële compensatie verzocht. De ombudscommissie vindt dat, indien vaststaat dat de overheid fouten heeft gemaakt (zij heeft erkend een verkeerde handelswijze gevolgd te hebben), zij bij verzoeken om een financiële compensatie een coulante opstelling moet hanteren².

4.3. Waar heeft de ombudscommissie naar gekeken?

4.3.1. Behoorlijkheidsvereiste

De ombudscommissie toetste het aan haar voorgelegde verzoek om klachtbehandeling aan de behoorlijkheidsnormen uit de Behoorlijkheidswijzer. De Behoorlijkheidswijzer is voor alle ombudsinstituten in Nederland een leidraad om klachtbehandeling aan te toetsen. In dit onderzoek toetste de ombudscommissie aan het vereiste van *coulante opstelling*.

Hieronder worden de behoorlijkheidsnormen gedefinieerd en volgt aansluitend de beoordeling.

1. Betrokken en oplossingsgericht, het vereiste van coulante opstelling. Dit houdt in dat de overheid zich coulant opstelt als zij fouten heeft gemaakt. Zij heeft oog voor claims die redelijkerwijs gehonoreerd moeten worden en belast de burger niet met onnodige en ingewikkelde bewijsproblemen en procedures.

De overheid is bereid om fouten toe te geven en zo nodig excuses aan te bieden. De overheid benadert schadeclaims van burgers vanuit een coulante opstelling, waarbij wordt gezocht naar mogelijkheden

¹ Correctie van de uitschrijving BRP is een bezwaar tegen de uitschrijving

² Zie ook de Excuuskaart: <https://www.nationaleombudsman.nl/folders-en-brochures/excuuskaart>

om tot een passende oplossing te komen. Dit geldt ook in gevallen waarin een burger onevenredig is benadeeld door een maatregel die in het algemeen belang is genomen.

In het volgende hoofdstuk wordt de klacht besproken; namelijk dat de gemeente verzoeker vanuit coulance niet tegemoet komt in een financiële compensatie.

4.3.2. Beoordeling van de behoorlijkheidsvereisten

Coulante opstelling ten aanzien van de financiële compensatie

De gemeente heeft het verzoek om een coulance betaling in de klachtafhandelingsbrief afgewezen, omdat de gemeente zich niet aansprakelijk acht voor de verdere (juridische) gevolgen voor verzoeker. Hiermee worden de (deel)gevolgen van het niet juist uitvoeren van de procedure (door verzoeker niet de gelegenheid te bieden bezwaar te maken tegen de uitschrijving, vroeg in het proces) bij verzoeker neergelegd.

In de klacht bij de ombudscommissie 's-Hertogenbosch gaat het primair om het vervolgtraject van het verzilveren van excuses. Als de ombudscommissie daarnaar kijkt, dan concludeert zij dat de gemeente de fout wel heeft erkend en vervolgens de interne procedure heeft aangepast en aangescherpt, maar dat het daar niet klaar mee was. Want het feit dat de gemeente een verkeerde procedure heeft uitgevoerd waarop verzoeker zijn bezwaar niet bijtijds kenbaar kon maken, brengt ook met zich mee dat de gemeente zich coulant zou dienen op te stellen bij het zoeken naar een passende oplossing. Die zou kunnen bestaan uit een tegemoetkoming in (een deel van) de kosten die verzoeker heeft gemaakt in het belang van zijn relatie met zijn kind.

De ombudscommissie vindt het belangrijk dat de gemeente bij de behandeling van dergelijke verzoeken niet alleen naar de juridische kant van het verzoek kijkt, maar ook naar de behoorlijkheid: hoe kan de gemeente op een behoorlijke wijze omgaan met een verzoek tot compensatie? Behoorlijk omgaan met het verzoek van verzoeker had onder meer in kunnen houden dat de gemeente werkte vanuit een coulante opstelling, waarbij werd gezocht naar mogelijkheden om tot een passende oplossing te komen, ook in gevallen waarin daarvoor een directe juridische basis ontbreekt. Gezien de fout die is gemaakt en is erkend, had het op de weg van de gemeente gelegen om verzoeker vanuit coulance welwillend tegemoet te treden in een passende compensatie. Wat dat betreft is er gehandeld in strijd met het vereiste van behoorlijk overheidsoptreden, te weten dat de overheid zich coulant opstelt als zij fouten heeft gemaakt. De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

6. OORDEEL

De Ombudscommissie concludeert, alles overziend dat de klacht over een *coulante opstelling* **gegrond** is.

7. AANBEVELINGEN

De ombudscommissie geeft de gemeente in overweging te zoeken naar een passende compensatie voor verzoeker, aan de hand van de Schadevergoedingswijzer van de Nationale Ombudsman.

De Ombudscommissie 's-Hertogenbosch,

A.H.A. Lensen, voorzitter

C. Hopman, secretaris

BIJLAGE 1 ACHTERGROND (wettelijke bepalingen, memorie van toelichting en intern gemeentelijk werkprotocol)

1. Wet Basisregistratie Personen

Artikel 2.43

1 De ingezetene die naar redelijke verwachting gedurende een jaar ten minste twee derde van de tijd buiten Nederland zal verblijven, doet bij het college van burgemeester en wethouders van de behoudingsgemeente voor zijn vertrek uit Nederland schriftelijk aangifte van vertrek. De aangiftetermijn vangt aan op de vijfde dag voor de dag van vertrek.

2 De ingezetene doet in die aangifte mededeling van de gegevens over zijn vertrek en het volgende verblijf buiten Nederland.

3 Ter uitvoering van het eerste lid verschijnt de ingezetene in persoon bij het college, indien:

- a. niet alle ingezetenen met hetzelfde woonadres de verplichting, bedoeld in het eerste lid, vervullen, of*
- b. niet voor alle ingezetenen met hetzelfde woonadres de verplichting, bedoeld in het eerste lid, wordt vervuld.*

4 Een minderjarige verschijnt in persoon, tenzij alle ingezetenen met hetzelfde woonadres aangifte van vertrek doen of aangifte van vertrek voor hen wordt gedaan.

5 Bij algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld omtrent bijzondere gevallen waarin het eerste lid niet van toepassing is.

2. Nr. 3 Herdruk Memorie van toelichting Wet BRP, wijziging van de Wet basisregistratie personen (vergaderjaar 2020/2021)

'...2.2 Beperken persoonlijk verschijnen ingezetenen bij aangifte vertrek naar buitenland

In artikel 2.43 van de Wet BRP is de verplichting tot het doen van aangifte van vertrek naar het buitenland geregeld. Daarin is een procedure opgenomen inzake de aangifte van vertrek naar het buitenland van personen die op hetzelfde adres wonen. In het wetsvoorstel wordt voorzien in aanpassing van deze procedure. Aanleiding daarvoor is de technische tussenevaluatie van de Wet BRP in 2016, die gericht was op de uitvoering van de wet (Kamerstukken II 2015/16, 27 859, nr. 93).

Bij brief van 6 juli 2016 meldde de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK) de Tweede Kamer dat de resultaten van dat onderzoek reden waren om de wet op dit punt aan te passen. De huidige regeling in artikel 2.43 is destijds bij amendement in het wetsvoorstel BRP opgenomen. Deze regeling houdt in dat in het geval de aangifte van vertrek geen betrekking heeft op alle personen die op het betreffende adres zijn ingeschreven, degenen namens wie wel aangifte van vertrek wordt gedaan in persoon bij de gemeente dienen te verschijnen. Het doel van dit amendement was te bewerkstelligen dat bij de aangifte ook minderjarige leden van het gezin in persoon aanwezig zijn namens wie aangifte van vertrek is gedaan, waardoor eventueel signalen kunnen worden opgevangen omtrent de vrijwilligheid van hun vertrek. Uitsluitend in het geval dat de aangifte van vertrek betrekking heeft op alle ingezetenen met hetzelfde adres, hoeft de minderjarige niet te verschijnen. De achterliggende reden daarvoor is het tegengaan van gedwongen uithuwelijking of achterlating van minderjarigen in hun land van herkomst. De bepaling zoals deze nu in de wet is geformuleerd, houdt echter geen rekening met de situatie van aangiften van vertrek waarbij in de basisregistratie personen op hetzelfde adres verschillende personen zijn ingeschreven die geen familie van elkaar zijn, zoals arbeidsmigranten of studenten. Deze moeten ook in persoon verschijnen indien zij vertrekken, terwijl zij niet tot het gezin behoren. Dit betekent dat de betrokken persoon niet kan volstaan met een schriftelijke aangifte van vertrek of een aangifte die namens hem wordt gedaan door een gemachtigde.

Zowel voor deze ingeschrevenen (niet zijnde gezinsleden) als voor de uitvoerende instanties is deze wettelijke verplichting derhalve een overbodige belasting. Deze onbedoelde gevolgen van het amendement worden in dit wetsvoorstel weggenomen door in artikel 2.43, derde lid, van de Wet BRP de groep personen voor wie de verschijningsplicht bij de aangifte van vertrek geldt te beperken tot ingezetenen met hetzelfde woonadres die echtgenoot, geregistreerde echtgenote, levensgezel dan wel bloed- of aanverwanten tot en met de tweede graad zijn van de persoon die de aangifte van vertrek

doet. Ook wordt in de huidige regeling – meer in het bijzonder in artikel 2.43, vierde lid, van de Wet BRP – voor wat betreft de verplichting voor een minderjarige om in persoon te verschijnen geen uitzondering gemaakt voor zieke of in een instelling verblijvende minderjarigen die in een zodanige staat van (mentale) gezondheid verkeren dat zij niet aan de verschijningsplicht kunnen voldoen, of de instelling niet mogen verlaten. In dat licht wordt door middel van dit wetsvoorstel bewerkstelligd dat bij algemene maatregel van bestuur regels kunnen worden gesteld omtrent bijzondere gevallen waarin de verplichting voor de minderjarige om in persoon bij de aangifte te verschijnen niet geldt, en wel door wijziging van artikel 2.43, vijfde lid, van de Wet BRP.....’

3. Intern werkprotocol

a. Vertrek naar het buitenland (nieuw, rond december 2019)

2.1. Ontvangen aangifte

‘...Ontvangen van een aangifte van vertrek.

Burger aan de balie: Samen met de burger wordt het digitale verhuisformulier van vertrek naar het buitenland ingevuld onder vermelding van in ieder geval de volgende gegevens: naam, geboortedatum, oud adres, land van vertrek en buitenlands adres indien aanwezig, datum vertrek, datum aangifte vertrek en relevante gegevens van eventueel meeverhuizende personen. Officieel kan een schriftelijke of digitale aangifte (via webformulier op onze website of via MijnOverheid.nl) alleen verwerkt worden als alle bewoners van het adres emigreren. (dit ivm risico op tegen hun wil achtergelaten vrouwen/kinderen). Wanneer niet alle bewoners van een adres naar het buitenland vertrekken moeten officieel alle personen (dus ook minderjarigen) die vertrekken persoonlijk verschijnen voor het doen van vertrekaangifte. Om de komende wetswijzigingen, kunnen alle aangiften van emigratie gewoon verwerkt worden. Controleer elke ontvangen aangifte op achtergebleven gezinsleden. Zijn er achterblijvers op het (woon)adres en vertrekken er minderjarigen, onderzoek dan de aangifte. Informeer bij beide ouders (als ouder twee op hetzelfde adres woont), win informatie in bij de minderjarige zelf of informeer bij de afdeling leerplicht. Bespreek voor verwerking de casus altijd met een collega en noteer dit in het dossier. Pas als er geen bijzonderheden zijn wordt de aangifte verwerkt, ook als men niet in persoon verschijnt. Constateer je dat er sprake is van een onvrijwillig vertrek of ‘ontvoering’? Bespreek de casus dan met een senior specialist. Meld de casus ook bij Veilig Thuis.

Schriftelijke aangifte: datum binnenkomst aangifte op aangifteformulier noteren. Digitale aangifte: gegevens zijn al online vastgelegd....’.

b. Vertrek naar het buitenland (oud, vóór december 2019)

2.1 Ontvangen aangifte

Ontvangen van een aangifte van vertrek.

Burger aan de balie: Samen met de burger wordt het digitale verhuisformulier van vertrek naar het buitenland ingevuld onder vermelding van in ieder geval de volgende gegevens: naam,

geboortedatum, oud adres, land van vertrek en buitenlands adres indien aanwezig, datum vertrek, datum aangifte vertrek en relevante gegevens van eventueel meeverhuizende personen.

*Officieel kan een schriftelijke of digitale aangifte (via webformulier op onze website of via MijnOverheid.nl) alleen verwerkt worden als **alle** bewoners van het adres emigreren. (dit ivm risico op tegen hun wil achtergelaten vrouwen/kinderen).*

Wanneer niet alle bewoners van een adres naar het buitenland vertrekken moeten officieel alle personen (dus ook minderjarigen) die vertrekken persoonlijk verschijnen voor het doen van vertrekaangifte. Om de komende wetswijzigingen, kunnen alle aangiften van emigratie gewoon verwerkt worden.

Schriftelijke aangifte: datum binnenkomst aangifte op aangifteformulier noteren.

Digitale aangifte: gegevens zijn al online vastgelegd.